

— Χρήματα, κυρία, έχετε ;
— Όχι, κύριε, δεν έχω.

Τότε ο Παρναγιάν έβγαλε απ' την τσέπη του ένα χρυσό κέ-
σμημα, το άκούνησε στο στήθος της μικρής Λουίζας που κοιμόταν
στην άγκαλιά της μητέρας της και ερπυδιανός τ' άλόγυ του, χάθηκε
στο σκοτάδι λέγοντας στην Άνναμπέλλα :

— Κυρία, μη καταρίσαστε πούδ τον έπότη ντε Παρναγιάν. Εί-
νε φίλος μου !...

Η Άνναμπέλλα κατάλαβε τώρα ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν έ-
κείνος που της είχε έπιστοφεί η Λουίζα της, μα ήταν άγρυπνά.
Ο Παρναγιάν είχε γίνει άφαντος. Έκοιμησε τότε και εδρε το κέ-
σμημα που είχε άφησει ο έπότης πάνω στο στήθος της κόρης της.
Ήταν ένα χρυσό δαχτυλίδι, μ' ένα μεγάλο διαμάντι έπάνω. Ήταν
το δαχτυλίδι πουε δώσει ο Φερδίνανδ Μονμοισαν στον Παρνα-
γιάν, άμειονώντας τον για την άρπαγή της Λουίζας.

Ο ΑΡΧΩΝ ΜΕ ΤΗΝ ΠΕΓΡΙΝΗ ΚΑΡΑΛΙ

Άντίκρυ άκρυβώς απ' το βασιλικό παλάτι του Λούδου στο Παρί-
σι, ύψώνονταν πολυτελές κ' επιβλητικό ένα άλλο ανάκτορο, πιο πλά-
σιο κ' απ' αυτό το βασιλικό ένδαιτημα. Το ανάκτορο αυτό άνήκε
στον πανίσχυρο Κονστάουλο Μονμοισαν.

Την ημέρα αυτή ο Κονστάουλος βριμάτιζε μέσα στο γραφείο του
πάνω-κάτω, έξαιρετικά νεύριος κ' άνησυχός... Τι συνέβαινε
στον σιδερένιο άρχοντα ; Οι έγχειλες του οίκου του πού
ήσαν συγκεντρωμένοι στις πολυέλαστες σιδηρούες του με-
γάλου ψιθύριαν τρομερά πράγματα. Ο Κονστάουλος είχε
δεχτεί άξαφνα το πρωί της ημέρας αυτής την γυνί του
Φουαγιάνσο. Πατέρας και γιός μίσησαν ιδιαιτέρως άσκητή
ώρα και λογομάχησαν. Έπειτα ο Φουαγιάνσο έφυγε, γουί ;
νά ξεση κανένας που πάει. Σε λίγ' έφτασε κάποιος άξιο-
ματικός απ' τον πύργο Μονμοισαν κ' άνήγγειλε ότι άγνω-
στοι τραυμάτισαν θανάσιμα τον δευτερότομο γιό του, τον
Φερδίν' Σινγρόνως είδητούσαν τον Κονστάουλο ότι θα
τον έπισκέπτονταν το άπόγευμα ή Βασιλεύς Έρρίκος ο Β',
για να συσχεφθούν για θέματα γέν έστρατιάς...

Αυτά ψιθύριζαν σιγά μετάξ τους οι εγγενηές του Οίκου
Μονμοισαν. Μα έκρινε που άνησυχούσε τον Κονστάουλο
και τον έκανε τόσο νεύριο δεν ήταν ή έπίσκεψη του Βασι-
λέως... Έκείνο που τίν άνησυχούσε ήταν μι έξαιρετική έπί-
σκεψη πουε δευτεί π' ό λίγης ώρας. Μιά γυναίκα κατακόρη
και κατακόρη, χλωμή, με έξαιρετικά έμορφη, είχε φτά-
σει κρατώντας ένα ροζιτάκι στην άγκαλιά και είχε ζητή-
σει να δη τον πανίσχυρο άρχοντα. Έχχαν οδηγεί την γυ-
ναίκα αυτή στην αίθουσα που ήταν κλάσ στο γραφείο του
Κονστάουλου. Κι' ό Κονστάουλος ξερόντας πως δεν μι-
ρούσε ν' άπορήνη την συνάντησι μαζί της, βριμάτιζε νεύ-
ριος κ' άνήσυχ κανω κάτω, βριμάτιζε όρρημένως, έξρε-
σιμένος...

Δέκα φορές είχε σταθί' μετώς στην άφρα της αίθουσης
που τον περιέμενε ή έπισκέπτεις του. Μα πάντα δίσταζε και
τραβιόταν άπότομα πίσω...

Έξαφνα πήρε την άπόρη του, άνοιξε με μιάς την
πόρτα και μπηκε στην αίθουσα και που, εισήλθε, με τή φρι-
δια καταβασμένα, τα μάτια σπινθηρίζοντα.

Η γυναίκα που τον περιέμενε ήταν σπινθηρική στη μύση της
αίθουσης όρθη. Πλάι της, σε μιά πολυθόνα, κοιμόταν τή
κοριτσάκι της.

Ο Κονστάουλος πλησίασε κοντά της και τή ρώτησε ά-
πότομα :

— Τι ζητάτε, κυρία ;

Η έπισκέπτεις χλώμιασε περισσότερο και με φωνή πύτρωσε. ψι-
θύρισε :

— Έψηλόδατε !... Είμαι... είμαι... ή... .

— Είσατε ή Άνναμπέλλα ντε Πιέν, το ξερό, το μαντεύω, εστε
σκλήρα κ' άπότομα ο Κονστάουλος. Πίστε μου λοιπόν ή θέλατε ;
Περιμένετε μίπως να συναντήσετε έδω το γιό μου για να τον γο-
ητέψετε με τή τρομερά σας λόγια ; Νά βιος που βλεπέτε έμένα.
Μιλάτε, τί ζητάτε ;...

(Άκλουθηί)

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΡΟΔΟΥ

(Του ΟΥΛΑΝΤ)

Τό ρόδο που μου χάρισε
το μοσχομυρισμένο
στού ήλιου το βασίλειμα
έφυγε μαρμαμένο.
Άλλ' ή ψυχή που κρύ-
βεται
στ' άθρο το λουλουδι
τόρα σ' έσε γοργοπε-
τά
μ' αυτό μου το τρα-
γουδι.

Ο χωρισμός σου ό σκληρός,
μικροίλα λατρημένη,
τ' άφάνισε το δικτυχο
κ' άλλόλομο άμμένει.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

Μιά φορά ένας Σουλτάνος θέλοντας να διασκεδάση κάλεσε το
γελωτοπού του και του έλε :

- Θέλεις να κερδίσης μέσα σε μιά νύχτα έκατό φλωριά ;
- Και με ρωτάει, πολυγρομένε μου ;
- Πρόσει όμως να ξενητρίσης απέξω στο μπαζόνι ως το πρωί,
με τή ρούχα που φοράς και χωρίς ν' ανάψης φωτιά.
- Λέγομαι, άποκρίθηκε ο γελωτοπούς ξίνοντας τ' αϊτί του, γι-
ατί ήταν χειμώνας κ' έκανε τρομερή παγωνιά τή νύχτα.
- Καλά λοιπόν, εστε ο Σουλτάνος κ' άμέσως ώρισε τή φρουρά
που θα φύγαγε το γελωτοπού ως τή χαράματα, για να μην πα-
ραδή τή συμφωνία.

Την άλλη μέρα ή πρώτη έφώτησε του Σουλτάνου, μόλις ξύτησε,
ήσαν άν ζώδες ο γελωτοπούς.

Ο διστυγιμένος ο γελωτοπούς, που παραμόνευε τή στιγμή αυτή
έξω απ' το θάλαμο του, μπηκε μέσα τρέμοντας σάν καλίμα που το
δέρνει ο άγέρας και βεβαίως έτοι με την παρουσία του πως βρισκό-
ταν άόμα στη ζωή και πως άνταπομόνευε να πληρ το δόρο του.

— Έκανε όπως του είπα ; ρώτησε ό Σουλτάνος έναν άπό τους
φρουρούς.

- Μάλιστα, Μεγαλειότατε.
- Έμεινε με τή ρούχα που φοράς ;
- Μάλιστα, Μεγαλειότατε.
- Και δεν είχε φωτιά ;
- Όχι, Μεγαλειότατε, άποκρίθηκε ο φρουρός, Μονάχι
ένα κερι έκαψε σ' ένα θάλαμο δίπλα απ' το μπαζόνι.
- Και τί λοιπόν, εστε ένε φωτιά ή φλόγα του κεριού ;
φώναξε ό Σουλτάνος που γύρισε να βρη άφορη για να
μην πληρώσει τή έκατό φλωριά.

Κι' έπειτα γυρίζοντας στο γελωτοπού πρόσθεσε με συ-
βαρότητα :

— Έλα, πήγαινε και φρόντισε να μην καταπατής άλλο-
τε τίς συμφωνίες μας.

Ο διστυγιμένος ο γελωτοπούς κατάλαβε πως τον ελ-
χων περιπατεί. Έοικνε λοιπόν το κεφάλι του κ' έφυγε
κατατροπισμένος για το πάθμια του. Πέφρσαν πολλές μέ-
ρες άπό τότε και δεν ξανάγινε λόγος γι' αυτό το ζήτημα.

Μιά μέρα ό γελωτοπούς παρουσιάστηκε στο Σουλτάνο
και γονατίζοντας μπροστά του, του έλε :

- Πολυγρομένε μου άφέντη, σε παρακαλώ να φανής
καταδεχτικός στον πιστό σου δούλο και νάρθης, με τους αλ-
λικούς σου, να τιμήσης το τραπέζι που θα σάς έτοιμάσω.
- Και σε ποιο μέρος θα το στρώσης ; ρώτησε ό Σουλ-
τάνος γελώντας.
- Στο μαξέ του παλατιού σου.
- Καλά λοιπόν, έτοιμάσε το γι' αύριο.

Ο γελωτοπούς έπροσέκρινσε κ' έφυγε βιαστικά για ν'
άρχιστε τις προετοιμασίες που άπαιτούσε ένα τραπέζι με τόσο
σπουδαιούς προσκελετισμούς.

Την άλλη μέρα ήτοι ό αλλικός με το Σουλτάνο μπροστά
κατέβηκαν στο μαξέ όπου τους περιέμενε στρωμένο το τρα-
πέζι, μα χωρίς φαγητά.

Κάθισαν ώστόσο κ' ό γελωτοπούς τους παρακάλεσε να
περιμεινουν λιγάκι γιατί το φαί δεν ήταν έτοιμο.

Μά ή ώρα περνούσε και φαί δεν φαινόταν πουθενά.
Οι μοναχικοί πεινούσαν τρομερά, γιατί δεν είχαν φά-
ει καθόλου, με το σκοπό να ριχτούν στα έλικτά φαγητά του γελωτο-
πού και να μην άφήσουν ούτε ψιχουλό.

Στο μεταξύ αυτό ό γελωτοπούς για να τους διασκεδάση διηγό-
ταν εύθυμες ιστορίες που τους έξεκαρόδιζαν βέβαια στα γέλια, άλ-
λά δεν τους λυόστευαν και την πείνα. Τέλος, σε μιά στιγμή, ό γελω-
τοπούς σηκώθηκε και τους έλε πως θα πήγαινε να ιδη άν είχε γίνει
το φαί. Προχώρησε κάμποσο κ' όταν έφτασε κάτω από ένα μεγάλο
κυμαρίσι, σημάωσε το κεφάλι του και κτύπησε προς την κορφή. Έ-
πειτα γύρισε πίσω κ' έλε στο Σουλτάνο :

- Άφέντη, λίγο άόμα και κοιτείται να γινή το φαί.
- Στον ουρανό τρέχεις ;
- Όχι. Στην κοιλία.
- Έκεί που κτύπησε είνε ή κοιλία, βρε τζαμανπέτη ;
- Μάλιστα, αφέντη μου. Άν δεν πιστεύετε, έλάτε μαζί μου...

Ο Σουλτάνος σηκώθηκε άπο περιέργεια κ' άκολούθησε μαζί με
τους αλλικούς το γελωτοπού.

Όταν έφτασαν κάτω απ' το κυμαρίσι, ό γελωτοπούς τους έ-
δειξε ένα μεγάλο τένερη που κρημόταν άπο το ψηλότερο κλωνάρι
του κυμαρισού, πολλές όργυιές άπάνω απ' τή γη.

— Καλά και πως θα βρέση εις πάνω το φαί σου ; Πού εν' ή
φωτιά ; ρώτησε κατάκληρος ό Σουλτάνος.

— Η φωτιά ; Νά ! Δεν τή βλέπετε ;...
Και τους έδειξε ένα κερι που έκαψε κολλημένο στη ρίζα του
κυμαρισού, στο χώμα.

Τότε ό Σουλτάνος
κατάλαβε το έξυπνο
παγινίδι του γελω-
τοπού και τον
άντάμειψε βασιλικά
για την προηγουμένη
άδικία που του έκανε.